

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 288/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Pavlom Piovarčim ml., Štúrova 20, Košice, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 110/2007 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 110/2007 **boli porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 110/2007 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **500 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9C 110/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu sťažovateľkou namietaných základných práv (bod 1). Sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne v 5. rade (pôvodne v 22. rade) sa žalobou doručенou okresnému súdu 28. júna 2007 domáha určenia, že odmeňovanie žalobcov (sudcov všeobecných súdov, pozn.) je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania (oproti sudcom špecializovaného trestného súdu, pozn.), a zároveň žiada náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Nemajetkovú ujmu mala sťažovateľka utrpieť v dôsledku nadobudnutia účinnosti zákona č. 122/2005 Z. z. [ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pozn.], ktorý spôsobil diskrimináciu v odmeňovaní sudcov, čím sa znížila ich vážnosť a dôstojnosť v spoločnosti. Sťažovateľka poukázala na to, že v konaní o tzv. antidiskriminačnej žalobe nejde o právne či skutkovo zložitú vec, ktorá by mohla ospravedlniť celkovú dĺžku trvania súdneho sporu, ktorý dosiaľ nie je právoplatne skončený ani na súde prvej inštancie. Hoci od podania žaloby uplynulo 14 rokov, vec nebola okresným súdom prejednaná ani na jedinom pojednávaní. Sťažovateľka podala 16. februára 2021 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní, ktorá ním bola vyhodnotená ako dôvodná (upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti č. k. 1SprV 89/2021 zo 7. mája 2021).

3. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, že boli porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadošťučinenia v sume 10 000 eur a náhrady trov konania.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 288/2021 z 13. júla 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že celkovú dĺžku trvania súdneho sporu (14 rokov) je potrebné bez ďalšieho považovať za tzv. extrémny prieťah v súdnom konaní, pričom neexistuje ospravedlniteľný dôvod, pre ktorý toto konanie malo nadobudnúť takú dĺžku trvania. Uvedené platí o to viac, ak sa za danú dobu vo veci neuskutočnilo ani jedno pojednávanie a vec nebola dosiaľ meritórne rozhodnutá a právoplatne skončená ani na súde prvej inštancie. V napadnutom konaní sťažovateľka (ako aj ostatní žalobcovia) vystupovala ako strana sporu aktívne, plnila si povinnosti vyplývajúce jej zo zákona, doručovala svoje podania a reagovala na výzvy súdu vždy bez zbytočného odkladu. Nečinnosť okresného súdu, ako aj nesprávne vedenie sporu, jeho nesústredený a neefektívny postup (tento sťažovateľka bližšie nešpecifikuje), ako aj absencia meritórneho prejednávania veci majú za následok nepriaznivý stav, v akom sa k dnešnému dňu napadnuté konanie nachádza, to všetko vinou konajúceho súdu. Nemožnosť dosiahnutia právoplatného a úplného skončenia právnej veci sťažovateľky v nej vyvoláva pocit straty dôvery v súdny systém, pričom celková dĺžka daného konania rozhodne nie je v súlade s požiadavkou dosiahnutia rozhodnutia veci v primeranej lehote.

III.

Vyjadrenie okresného súdu

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. I SprV 322/2021 popísal jednotlivé časové úseky, v ktorých možno konštatovať nečinnosť okresného súdu, a to od 21. mája 2008 do 7. júna 2010 a od 3. decembra 2017 do 8. januára 2019, pretože súd v uvedenom období riadne nekonal, z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia súčasnej aj pôvodnej zákonnej sudkyne. Dôvodom nečinnosti je podľa predsedu okresného súdu nadmerná zaťaženosť samotnej zákonnej sudkyne, vyššieho súdneho úradníka, ako aj spisovej kancelárie, pričom nezanedbateľným faktorom vplývajúcim na celkovú dĺžku konania je fluktuácia zamestnancov tunajšieho súdu, a to na všetkých pracovných pozíciách, vrátane sudcov, v čoho dôsledku opakovane dochádza k prerozdeleniu spisov z oddelení odchádzajúcich sudcov medzi sudcov, ktorí zotrávajú v pôsobení na tunajšom súde, a ich následnému preťažovaniu nutnosťou vybavovania aj spisov, ktoré im pôvodne nepatrili. Vo veci sťažovateľky bol súdny spis prerozdelený celkom štyrom zákonným sudcom, súčasná zákonná sudkyňa vo veci koná od 11. decembra 2018 na základe Dodatku č. 10 k Rozvrhu práce na rok 2018 – rozdelenie oddelenia 4C. Zákonná sudkyňa uviedla, že v prejednávanej veci postupovala riadne podľa zákona a úkony vo veci vykonala obratom, teda včas, keď jej úpravou z 19. decembra 2018 bol súdny spis predložený 11. januára 2019 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súdu dovolaciemu na rozhodnutie o dovolaní žalobcu v 3. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6Co/491/2015-231 6Co 571/2015 z 29. septembra 2016.

7.1 Predseda okresného súdu uviedol aj jednotlivé časové obdobia, počas ktorých sa súdny spis nachádzal mimo dispozície okresného súdu. Konkrétne v období od 12. januára 2011 do 23. februára 2011, od 25. marca 2013 do 25. novembra 2013, od 30. septembra 2015 do 13. októbra 2016 bol spis na krajskom súde predložený na účel rozhodnutia o námietke zaujatosti vznesenej žalovanou proti zákonnej sudkyňi a dvakrát o odvolaní žalobcov, v období od 15. mája 2017 do 27. októbra 2017 a od 9. januára 2019 až dosiaľ bol spis na najvyššom súde na rozhodnutie o dovolaní žalobcov.

7.2 Ďalej upriamil pozornosť na to, že na vznik prierahov v súdnych konaniach na okresnom súde a celkovou nepriaznivou situáciou z hľadiska personálneho obsadenia a množstva nevybavených vecí bolo opakovane upozorňované Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán vykonávajúci správu súdov so žiadosťou o riešenie situácie, avšak bezúspešne. Týmto je zodpovednosť za zbytočné prierahy daná priamo štátu, ktorý dlhodobo (viac ako 15 rokov) nerieši objektívnu situáciu okresného súdu z pohľadu personálnej poddimenzovanosti, čo sa žiaľ logicky prejavuje aj na nízkej dôveryhodnosti nielen v tento súd, ale v súdnu moc všeobecne. Za uvedený stav predseda okresného súdu necíti absolútne žiadnu zodpovednosť a zároveň vylučuje akúkoľvek zodpovednosť ktoréhokoľvek sudcu okresného súdu za prípadné spôsobené prierahy v konaní. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľky ponechal na zváženie ústavnému súdu a v prípade, že tento vysloví porušenie sťažovateľkou namietaných práv, žiadal, aby ústavný súd zvážil dôvodnosť a primeranosť finančného zadostučinenia a nepriznal sťažovateľke finančné zadostučinenie, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že sťažovateľke sa predseda súdu za spôsobené prierahy v liste zo 7. mája 2021 ospravedlnil.

8. Sťažovateľka, resp. jej právny zástupca na výzvu ústavného súdu k predloženiu repliky v stanovenej lehote nereagovali, hoci výzvu sťažovateľka riadne prevzala, čím nevyužila možnosť priamo ponúknuť týmto procesným inštitútom, ktorý má smerovať k posilneniu prejednávacieho princípu v konaní pred ústavným súdom.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v danom prípade postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prierahov, a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

12. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Povinnosť sudcu konať plynulo a bez zbytočných priet'ahov (vrátane povinnosti vždy upozorniť predsedu súdu na neprimeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných priet'ahov) vyplýva aj z § 30 ods. 4 Zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a povinnosť predsedu súdu dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených sudcom týmto zákonom a osobitnými zákonmi a v prípade dôvodného podozrenia z ich porušovania je povinný vykonať opatrenia nevyhnutné na zistenie skutkového stavu, odstránenie zistených nedostatkov a vyvodenie disciplinárnej zodpovednosti alebo trestnej zodpovednosti je zakotvená v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdech a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ani zákonní sudcovia, ktorí sa vo veci vystriedali (bod 7), ani príslušní predsedovia okresného súdu (traja od roku 2015 a traja podpredsedovia v období, keď funkcia predsedu súdu nebola obsadená, pozn.) podľa citovaných zákonných ustanovení dôsledne nepostupovali.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada

aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

15. V konkrétnom posudzovanom prípade sťažovateľky ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné postupovať podľa uvedených kritérií, a to vzhľadom na dĺžku konania 15 rokov bez prejednávania veci na ústnom pojednávaní a absenciu akéhokoľvek meritórneho rozhodnutia nielen právoplatného čo i len na súde prvej inštancie, pretože ani právne či skutkovo náročnejší spor nesmie trvať v právnom štáte takúto dlhú dobu bez toho, že by tým zásadným spôsobom netrpela dôveryhodnosť justície. Takéto extrémne dlhé konanie zo strany všeobecného súdu *prima facie* odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote vo vzťahu k strane, ktorá je subjektom takéhoto konania. Je absolútne ústavne neudržateľné, aby o akejkoľvek podanej žalobe súd nedokázal rozhodnúť a viac ako desať rokov „vykonával“ iba procesné úkony.

16. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu, ktorá sa týka objektívnych príčin vzniku prieťahov v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdu (k tomu pozri bod 7.2 tohto nálezu), túto ústavný súd aj s odkazom na bod 13 tohto nálezu nemôže celkom akceptovať. Ústavný súd pritom poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej nie je možné prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania (strany sporu), čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (IV. ÚS 97/04, IV. ÚS 136/03, IV. ÚS 35/06, II. ÚS 481/2017). Aj napriek tomu, že nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania, resp. sporových strán (pozri napr. I. ÚS 119/03, II. ÚS 179/2013, II. ÚS 264/2013, II. ÚS 481/2017). Inak povedané, chronická preťaženosť všeobecných súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania pred týmito súdmi (rozhodnutie ESELP Klein v. Nemecko z 27. 7. 2000, sťažnosť č. 33379/96, bod 43).

17. Ústavný súd vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že už zo samotnej dĺžky vedeného sporu (v čase rozhodovania ústavného súdu v trvaní 15 rokov) bez bližšieho pohľadu na jednotlivé časové úseky medzi jednotlivými procesnými úkonmi alebo obdobia, počas ktorých sa súdny spis nenachádzal na okresnom súde (k tomu pozri bod 7.1 tohto nálezu), možno vyvodiť, že vo veci konajúci súd nerespektoval zásadu rýchlosti a efektívnosti súdneho konania a spôsobil tak extrémne prieťahy, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné. Ani sudca, ani predseda súdu sa v spore extrémne presahujúcom dĺžku konania nemôžu vyvinieť z porušovania zákonom im uloženým povinností.

18. S ohľadom na už zmienenú ničím neospravedliteľnú nečinnosť okresného súdu ústavný súd uzatvára, že okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Je zrejmé, že procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto nie je zlučiteľný s jej základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, resp. právom na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

19. Zohľadniac doterajšiu dĺžku napadnutého konania od podania žaloby, ako aj skutočnosť, že vec nie je dosiaľ právoplatne skončená, ústavný súd dospel k záveru, že v doterajšom priebehu napadnutého konania došlo k zbytočným prieťahom, ktoré boli spôsobené nečinnosťou okresného súdu. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v namietanom konaní boli porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

20. Hoci v čase rozhodovania ústavného súdu sa súdny spis nachádza na najvyššom súde, ktorý rozhoduje o podanom dovolaní jedného zo žalobcov, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde formuloval okresnému súdu konať príkaz konať (bod 2 výroku tohto nálezu). Okresný súd je po vrátení veci najvyšším súdom povinný postupovať striktne podľa zásad obsiahnutých v čl. 17 CSP vec prejednať a meritórne rozhodnúť.

21. Prieťahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prieťahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý prieťah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

22. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy najmä predmet konania a jeho charakter, ako aj sťažovateľkou tvrdenú jej právnu neistotu spočívajúcu „v strate dôvery v súdny systém“, majú na pamäti, že cieľom priznania primeraného

finančného zadost'učinenia je zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu za prípadný neúspech v konaní, ústavný súd považoval v danej veci priznanie sumy 500 eur (obdobne ako vo veci sp. zn. I. ÚS 298/2020) za primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovelo (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 460,90 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a výpočte odmeny za právne služby ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) á 181,17 eur a režijný paušál 2-krát á 10,87 eur. Trovy konania spolu 384,08 eur navýšené o daň z pridanej hodnoty 20 %, ktorej je právny zástupca sťažovateľky platiteľom (§18 ods. 3 vyhlášky), predstavujú sumu celkom 460,90 eur (bod 4 výroku nálezu).

26. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu